

צרעת - אסי משולם

המחלה הופיעה בעבודותיו של אסי משולם, כבר בתערוכתו הראשונה. בתחילה היו אלה תופעות פיזיות ששינו במעט את צורת הגוף וערערו את גבולותיו המוכרים, את צלם האנוש. מאז, הפכו התסמינים לקיצוניים יותר ויותר.

בתערוכה "צרעת" מופיעה המחלה באופן גלוי, מסומן, מוגדר וחשוך מרפא. פעם נוספת, מתנסחת הפעולה האמנותית של משולם כחידק אלים אשר נטפל אל הגוף, מתיישב בו, ממיר את מבנהו וקורא תגר על הסדר שבאמצעותו אנחנו קוראים את המציאות.

הצרעת היא מחלה כרונית, מדבקת, אשר נגרמת על ידי חידק החודר לגוף ופוגע בעיקר בעצבי הגפיים והפנים. הצרעת מתבטאת בנגעים בעור ובהיעדר תחושה. התוצאה: נמקים בקצוות הגוף ונשירת איברים. הפעולה האמנותית של משולם, משולה לאקט גיפי שמעוות ומשנה את המראה ותוך כדי כך מנסח מחדש את תוכנו הסמלי.

בתערוכה הנוכחית לוחק הצרעת לתפקיד הראשי. במעמדה זה היא פוגעת בעור, פוערת בפני השטח חורים, חושפת עצבים, מפוררת את הגוף שמת בעודו חי, ובכך היא יוצרת את הגבול בין הפנים-אנושי לבין כל מה שמקיף אותו.

המחלה מתגלמת גם בתערוכה "ריר", שהוצגה בגלריה גילי מ, 2005, ומוצגת כעת בגלריה בקיבוץ לוחמי הגטאות במקביל ל"צרעת" בגלריה בקיבוץ כברי. בתערוכה זו מתגלמת המחלה תוך התייחסויות למחלת הכלבת שמופיעות ברישומים המוצגים בה ובהצבת עדר שדוף של כלבים חולים ונרקבים, מתנוודדים בין חיים למוות, ומצויים בעיצומה של הלולה קניבליסטית.

ב"ריר" נחשפים יצרים אלימים שנרמזו בעבודותיו הקודמות, כגון דיוקנאותיו העצמיים שנעשו בעזרת מניפולציות דיגיטליות. החיה, אשר נחשפה אז על ידי עיוותו וקילופו של הגוף מסממני האנושיים, מפלסת ב"ריר" את דרכה החוצה מן האנושי כשהיא מותירה אותו מאחוריה כשארית קלופה ומדממת. החיה המבויתת עברה טראומה גופנית וחזרה לתפקודה הטבעי כטורף, באופן עודף, בוטה ורווי באלימות.

ב"צרעת", לוקח אותנו שוב האמן, לטיול בחצר האחורית של אותו אדם אשר חלף מן העולם, בטרם הספיק לדאוג לעתידם של הצמחים המתורבתים והחיות אשר גידל מחוץ לביתו.

במקום שבו התרבות עלתה על גדותיה, נכסה את הטבע ואילפה אותו לצרכיה, שב הטבע בפראיות גדושה כשהוא נאלץ לדאוג לשרידותו. גוף האדם הנמק, המתפורר, אשר המחלה משנה את צורתו וגורמת לחלקיו למות בזה אחר זה, מסומן בתערוכה על ידי חולדות שחרגו מפרופורציה. הן עשויות ממגבות רחצה שטונפו, נחתכו, נשרפו והודבקו לכדי פגרי חיות אשר הופרדו מאיבריהם הפנימיים. הן תלויות על הקיר בשורה ארוכה וצפופה המזכירה מתלה משותף לבגדים, בכניסה למקלחת ציבורית. הצרעת, סמל לטומאה בתרבות היהודית, נטפלת כאן לחפצי הניקיון ומדביקה אותם בטומאתה עד שהם עצמם הופכים למחוללי החולי.

המחלה, שלה תפקודים רבים בתפיסת המציאות של משולם, מופיעה גם הפעם בעוצמה מוגזמת, אירונית, כאילו הופקעו דימוייה מסרט אימה מהסוג הבוטה והנחות ביותר. היא מנסה ליישב את עצמה, לתפוס לעצמה מקום בין הנקי לבין היפה, ולייצר לעצמה אתר לגיטימי לדגירה ולהתחדשות.

אוצרת: דרורה דקל

פתיחה: שבת 19.11.05, בשעה 12:00 נעילה: 17.12.05

הגלריה בכברי 04-9952252
drorad@cabri.org.il 0507247134